

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ” ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο „ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΑΡΡΩΣΤΟΣ” ΤΗΣ ΦΙΛΜΟΥΠΟΛΕΩΣ

[Ένα ενδιαφέρον άρθρο της γοητευτικής «βεντέττας» «Λούπε Βελές για το σιωπηλό δράμα της Νόρμας Σήρερ]

ΤΗΝ 16ην Σεπτεμβρίου όλοι οι «αστέρες» της φιλομυπόλεως συνωδέψαμε με ειλικρινή θλίψη τόν "Ιρβινγκ Θάλμπεργκ στην τελευταία κατοικία του. Ή Γκρέτα Γκάρμπο, ή Μύρνα Λόυ, ή Τζόαν Κράουφορντ, μάλιστα πού ήταν δημιουργήματά του, είχαν αναλάβει ή ίδιες νά στολίσουν τó φέρετρό του με σπάνια λουλούδια του κήπου των. Αυτό, μά τήν αλήθεια, ήταν από μέρους τους μία ευγενικιά χειρονομία πρòς τόν μεγάλο καλλιτέχνη και δημιουργό του άμερικανικού κινηματογράφου πού εξέλιπε.

Ο "Ιρβινγκ Θάλμπεργκ ώστόσο στό Χόλλυγουντ ήταν αυτά τά τελευταία χρόνια περισσότερο γνωστός με τ' όνομα ó «ευτυχισμένος άρρωστος». Κι' αλήθεια, κανέναν άλλον άσθενή δέν διατηρούσε ώς τις τελευταίες στιγμές του ένα χαρούμενο χαμόγελο στά χείλη του και κανείς δέν διατήρησε ώς τήν πόρτα του "Αδη τó καυστικό πνεύμα του. Ο "Ιρβινγκ Θάλμπεργκ άπετέλεσε εξαίρεσι. Ίσως κióλας γιατί ήταν ó μόνος άρρωστος πού είχε σκλαβωμένη πάντα κοντά του μία τρυφερή καρδιά: τήν αισθηματική γυναίκα του, τή Νόρμα Σήρερ.

— Μου φαίνεται ότι θα σ' αφήσω μόνη στόν κόσμο, τής είπε με παράπονο κατά τήν ώρα του θανάτου του. Κι' αυτό, μά τήν αλήθεια, με πικραίνει. Δίχως έσένα κι' ó παράδεισος άκόμη θα μου φαίνεται σκοτεινός. Θ' αναζητώ τά χάδια σου και τήν τρυφερότητά σου. "Ήσουν ένας άγγελος καλωσύνης.

Ο Θεός άς σου γλυκαίνει τόν πόνο του άποχωρισμού μας κι' άς χαρίσει σ' όμορφο πρόσωπό σου τó χαμόγελο τής ευτυχίας.

Κ' ύστερα γυρίζοντας στη γρηά μητέρα του, στην άγκαλιά τής όποι-ας ξεψύχησε, τής είπε:

— Προστάτευσε τήν Νόρμα. Χάρισε της όλη τήν αγάπη πού είχες για μένα. Τής αξίζει. Σ' αυτήν και σε σένα χρωστώ τήν ευτυχία πού δοκίμασα στη ζωή μου.

Κι' έκλεισε για πάντα τά μάτια του.

"Ετσι μ' αυτό τόν συγκινητικό τρόπο τέλειωσε ή αισθηματική ζωή ενός ευτυχισμένου ανθρώπου. Ο θάνατος ήλθε για νά σφραγίσει τά χείλη του και ν' αφήσει άπαρηγόρητη τήν γοητευτική Νόρμα Σήρερ.

— Τώρα πού έμεινα όλομόναχη στόν κόσμο, μου είπε, τώρα καταλαβαίνω τήν αξία πού είχε ή αγάπη του συζύγου μου. Σωστά όκτώ χρόνια έζησα κάτω από τήν προστασία του. Ο Θάλμπεργκ ήταν ó προστάτης άγγελός μου. Πριν νά τόν γνωρίσω ήμουν μία άσημη ήθοποιός. Αυτός μου έδωσε τή δύναμη ν' αναδειχθώ και νά πετύχω στη ζωή μου.

Κι' αλήθεια, ή Νόρμα Σήρερ τó 1926 ήταν ένα από εκείνα τά δυστυχισμένα πλάσματα πού έχουν μία τουαλέττα και ένα πλήθος όνειρα. Ζούσε σε μία σοφίτα μίας εργατικής πολυκατοικίας του Χόλλυγουντ και κάθε βράδυ δέν μπορούσε νά κοιμηθί από τó τρομαχτικό κρύο. Μ' αυτό δέν ήταν τó μοναδικό θάσάνό της. Όλη τήν ήμέρα τήν περνούσε έξω από τó στούντιο, περιμένοντας νά πετύχη μία θέσι κομπάρσας και νά πάρη πέντε δολάρια. Μαζύ μ' αυτήν ήσαν και πολλές εκατοντάδες δυστυχισμένων κοριτσιών. Και πράγματι αυτή και μία άλλη κατάφεραν νά προσληφθούν. "Ετσι πέρασαν τήν πόρτα του στούντιο και μπήκαν στην έφιαλτική άτμόσφαιρα τών προβολέων. Μία μέρα στό πλατώ γυριζόταν μία αισθηματική σκηνή. Ή πρωταγωνίστρια δέν είχε όμως καθόλου κέφι κι' ó παρτεναίρ της τήν κυττούσε διαρκώς άπειλητικά και γκρίνιαζε. Ο "Ιρβινγκ Θάλμπεργκ — ήταν κι' αυτός εκεί — είχε κυριολεκτικώς δαιμονισθί. Κάθε τόσο διέκοπτε τó «γύρισμα» για νά ξαναρχίσει από τήν αρχή μά και για νά διακόψη πάλι. Αυτό διασκεδάζε εξαίρετικά τήν Νόρμα Σήρερ, ή όποια στό τέλος ξέσπασε σ' ένα όμηρικό γέλιο. Ο "Ιρβινγκ Θάλμπεργκ γύρισε πρòς τó μέ-

ρος της έξαλλος σαν κάποιος νά τόν είχε δαγκάσει:

— Ποιά είσατε σεις; τήν ρώτησε. Και γιατί γελάτε κοροϊδευτικά;

— Γελώ, τ' άπάντησε εκείνη, γιατί θα έπρεπε ν' αφήσετε πρώτα τούς πρωταγωνιστάς σας νά τσακωθούνε κ' ύστερα νά «γυρίσετε» αυτήν τήν αισθηματική σκηνή!

Ο "Ιρβινγκ Θάλμπεργκ τήν άκουσε. Διέκοψε τó «γύρισμα», άφησε τούς ήθοποιούς νά λύσουν τις διαφορές τους κ' ύστερα τούς ανακάλεσε στην τάξι. Ή σκηνή πέτυχε τότε θαυμάσια. Ο σκηνοθέτης ένθουσιασμένος φυσικά, πλησίασε αυτόν τήν κακοντυμένη μικρούλα και τήν ρώτησε:

— Πώς σας λένε;

— Νόρμα Σήρερ, τ' άπάντησε ή νέα.

Ο "Ιρβινγκ Θάλμπεργκ σημείωσε τ' όνομά της στό καρτέ του για νά μη τó ξεχάσει. Μά ήταν μοιραίο αυτό τ' όνομα νά μη τó λησμονήσει ποτέ πειά στη ζωή του.

Και μετά δυό χρόνια αυτός ó σκηνοθέτης παντρεύοταν μία διάσημη ήθοποιό, πού δέν ήταν άλλη από τήν μικρούλα Νόρμα Σήρερ. Όταν πήγα νά τούς χαιρετήσω στην όμορφη θίλλα τους, ή γοητευτική βεντέττα μου έπιασε με τρυφερότητα τά χέρια και μου είπε δακρυσμένη:

— Όταν ήμουν φτωγή και δυστυχισμένη, για νά παρηγοριέμαι, ώνειρευόμουν όμορφες τουαλέττες, θαρύτιμα κοσμήματα και τρελλές διασκεδάσεις. "Ήμουν τότε πολύ κουτή ή

μάλιστα ή στερήσεις με είχαν κάνει νά μη ξέρω τί σκέφτομαι. Τώρα όμως μπορώ νά σε βεβαιώσω ότι τίποτε δέν αξίζει περισσότερο στόν κόσμο από μία ειλικρινή αγάπη. Σήμερα αν έρχόταν κάποιος νά μου πη νά διαλέξω μεταξύ του πλούτου και της αγάπης του συζύγου μου, δέν θα δυσκολευόμουν νά κάνω τήν έκλογή μου.

Κι' αλήθεια, πολύ σπάνια, άλλη γυναίκα άφωσιώθηκε τόσο πολύ στό σύζυγό της όσο άφωσιώθηκε ή Νόρμα Σήρερ. Έγκατέλειψε λοιπόν τις εύθυμες παρέες της, τή δόξα και τά όλονύκτια γλέντια. Κι' όταν ó "Ιρβινγκ Θάλμπεργκ άρρώστησε θαιρεία, ή Νόρμα Σήρερ χάθηκε από τó κινηματογραφικό στερέωμα του Χόλλυγουντ. "Εγινε μία νοικοκυρούλα, και φρόντιζε για τήν υγεία του άνδρός της. Μά ó "Ιρβινγκ Θάλμπεργκ δέν ήταν κανείς σκληρός σύζυγος. Στενοχωριόταν πού τήν έβλεπε διαρκώς κλεισμένη στό σπίτι. Με κάλεσε λοιπόν ιδιαιτέρως και με

Ή Νόρμα Σήρερ με τόν λατρευτό της σύζυγο "Ιρβινγκ Θάλμπεργκ.

παρακάλεσε:

— Θέλω, μου είπε, νά παρασύρης τήν Νόρμα σε μία εύθυμη περιπέτεια. Θέλω νά τήν κάνης λίγο νά διασκεδάσει.

Κι' εγώ κατάφερα νά τήν πείσω νά πάμε σ' ένα θέατρο. Είχα τηλεφωνήσει άκόμη σ' ένα εύθυμο νυχτερινό κέντρο νά μās έτοιμάσουν ένα έκλεκτό σουπέ.Κ' είχα πη σε δυό φίλους μου ν' αναλάβουν νά τήν διασκεδάσουν.

Ή Νόρμα Σήρερ βέβαια γελούσε, άστειευόταν, μά φαινόταν ότι είχε άλλοδ τó νου της. Ξαφνικά, στις δώδεκα ή ώρα τή νύχτα, έβγαλε μία κραυγή τρόμου.

— Πρέπει νά έπιστρέψω στό σπίτι, μου είπε. Είπε ή ώρα νά δώσω τó φάρμακο στόν "Ιρβινγκ.

— Μά μπορεί νά τó πάρη μόνος του, παρετήρησα.

Ή Νόρμα Σήρερ όμως δέν μ' άκουγε. Πριν νά προλάβουμε νά τήν ακολουθήσουμε, είχε άνεβη σ' ένα αυτοκίνητο κι' έτρεχε πρòς τή θίλλα της.

Ή Νόρμα Σήρερ είχε διαρκώς προσηλωμένη τή σκέψη της στόν "Ιρβινγκ Θάλμπεργκ. Πολλές φορές μάλιστα σηκώνονταν τή νύχτα από τó κρεβάτι της για νά δη αν έκανε ήσυχο ύπνο και συχνά, πολύ συχνά, έμενε ώς τó πρωί άγρυπνη κοντά του.

Μά κι' ó "Ιρβινγκ Θάλμπεργκ ήταν ένας ήρωας. Σταύρα (Συνέχεια στη σελίδα 54)

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 10)

γε υπάλληλος στο σιδηρωτήριο Άλεξίου που βρισκόταν τότε στην οδό Κοραή. Μία μέρα όμως που ήθελε να πάει στο μπάνιο με τους φίλους του, επειδή δεν του έφταναν τα ψιλιά σκέφτηκε να τα βρή με κάθε τρόπο. Και πήρε ένα κουτί κόλλα για να πάει να το «σκοτώσει». Μά ο Άλεξίου τον άντελήφθη

— Τί είναι αυτό που φουσκώνει κάτω απ' το σακκάκι σου; τόν ρώτησε.

— Τό στήθος μου! τού απάντησε με άφέλεια ο Μαυρέας.

Μά κείνη τη στιγμή τού κουτί με την κόλλα κυλίστηκε μπρός στα πόδια του. Κι' ο Άλεξίου τον «σιδέρωσε» μ' ένα χέρι ξύλο και τόν έδιωξε από τού μαγαζί. Ο Μαυρέας βρήκε κατόπιν δουλειά στο «Λαό της Ελλάδος» τού Μιμηκόπουλου. Έπειτα εργάστηκε στο τυγραφείο τού «Ελευθέρου Τύπου» και τέλος βγήκε «έθελοντής» στο «Πανόραμα» στην έπιθεώρησι «Πειρασμός». Πήγαινε δηλαδή απρόσκοπτος, ανέβαινε στα παρασκήνια κι' έβγαине στή σκηνή, προκαλώντας τις διαμαρτυρίες των ήθοποιών και στους θεατάς ακράτητα γέλια.

Η Κολυβά όμως μίλησε στον Παπαγιάννη και τόν έπηρε στο κόρο τού θιάσου του τού 1919. Η πρώτη έπίσημη δέ εμφάνισή του έγινε στον «Απόλλωνα» με τού νούμερο «τοιχοκολλητής». Έπειτα έπαιξε με τόν Κυριακό. Έκανε μία τιμητική χωρίς να πατήση κουνοπι στο θέατρο, πλήρωσε τά «σπασμένα» και κατόπιν έπηγε στο «Πολυθέαμα». Έπειτα έκανε μία τουρνέ με τόν Καλογερίκο και ξαφνικά βρέθηκε στο φοβερό μακελειό τού Μικρασιατικού πολέμου.

Με τού στρατό γύρισε 134 χωριά κι' έφτασε ως τού Ίσπάλ (τό άκρον δεξιόν) τού τελευταίο δηλαδή σημείο της στρατιωτικής ζώνης. Από κεί και πέρα άρχισε πειά ή έφιαλτική έρμημος...

Μετά την καταστροφή πήγε με τόν θίασο Μερτίκα στη Κρήτη. Τού 1924 ήρθε στο θέατρο «Λαού» και παντρεύτηκε. Έπαιξε κατόπιν στο θέατρο «Κωστάκη», στον «Κόκκινο Μύλο», στη «Μπουμπουνιέρα», στο «Ίντεάλ», στην Κοτοπούλη και στο «Μοντιάλ».

Ο κ. Μαυρέας είναι ένας εκπληκτικός ήθοποιός. Ένα δέ από τά έπιτυχή «νούμερά» του είναι τού «τίνος μοιάζω;» Κι' αλήθεια, με ποιόν μοιάζει αυτός ο συμπαθής καλλιτέχνης μας; Μυστήριο! Προς τού παρόν φεύγει για μία θεατρική περιοδεία για τήν Άλεξάνδρεια, τού Κόσσο, τού Σουέζ και τού Χαρτούμ.

Ο κ. ΟΡΕΣΤΗΣ ΜΑΚΡΗΣ

Γιά τόν συμπαθή ήθοποιόν τού έλαφρού μουσικού θεάτρου κ. Ορέστη Μακρήν θά έπρεπε να πούμε άκόμη δυό λόγια:

Ο κ. Ορέστης Μακρής λοιπόν τού 1917 κατετάχθη στο στρατιωτικό για να υπηρετήσει τήν πατρίδα τού έπηρεασμένος από τις διηγήσεις τού στρατηγού Χριστοδούλου, ο όποιος τόν είχε αναθρέψει. Κατά τήν διάρκειαν δέ της στρατιωτικής θητείας του, τού 1921 ένεφανίσθη για πρώτη φορά σέ μια συναυλία που δόθηκε στη Νικομήδεια προς τιμήν τού ναυάρχου Ίππίτη. Τέλος τού 1925 προσελήφθη στο θίασο της Ροζαλίας Νίκα και άρχισε πλέον τήν λαμπρή θεατρική καριέρα του. Κατά τού διάστημα αυτής της τριετούς πολιτικής ζωής του, έκανε φυσικά διάφορα βιοποριστικά επαγγέλματα, όπως σάς έχουμε αναφέρει. Άλλά καθώς εξακριβώσαμε δέν μετλήθη ποτέ τού έπάγγελμα τού πλανοδίου εμπόρου. Αντιθέτως έσπούδασε στη Χορωδία Άθηνών και θρήκε έτσι τόν καλλιτεχνικό δρόμο του.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Η συνέχεια.

Η ΧΑΡΑ ΤΗΣ ΖΟΡΖΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 11)

άτελιέ του να χύνουν τά δολλάρια για ένα πορτραίτο —τέτοιες φούστες θά φορή, έτσι θά της πηγαίνουν... "Α! σέ ποιόν να τού πη; Πηγαίνει δίπλα στους Γκρελό, στο ζευγάρι τών φίλων, για να τήν ιδούν. Χτυπά —δέν είναι κανείς εκεί. Θέλει να φωνάξη πάλι τή θυρωρό, να τήν ιδή, μά πώς να γίνη αυτό —άπ' τού έκτο πάτωμα; Νά 'ρχόταν άξαφνα καμιά φίλη... Κανένας φτωχός ζωγράφος... "Ας ήταν όποιος άλλος, 'ας ήταν ή γυναίκα με τά άσπρόρρουχα... "Ας ήταν ο καρβουνιάρης απ' τήν Ώβέρνη, που φέρνει τού σακκί... "Ας ήταν δυό μάτια να χαρούν... Η ζωή είναι λίγη... Η ώρα της δοκιμής μετρημένη. "Αν μπορούσε ν' άργήση λίγο ο υπάλληλος τού Λούβρου... "Αν ξεχνούσε!

Τού κουδοίνι της πόρτας χτυπά. ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Ο «ΕΥΤΥΧΣΜΕΝΟΣ ΑΡΡΩΣΤΟΣ» ΤΗΣ ΦΙΛΜΟΥΠΟΛΕΩΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 32)

τελευταίους μήνες της άρρώστειας του ύπόφερε τρομακτικά από τούς πόνους, ώστόσο έκρυβε αυτό τού μαρτύριό του. Και συχνά με παρακαλούσε να παρασύρω προς τόν κήπο της Βίλλας τήν Νόρμα Σήρερ για να μπορέση να κλάψη λίγο και να έλαφρώση τήν καρδιά του από τόν πόνο που τόν πιέζει.

Έπειτα ο Ίρβινγκ Θάλμπεργκ άνακτούσε πάλι τού χαμόγελό του. Κι' αυτό τού χαμόγελο διατηρήθηκε ως τού τέλος της ζωής του.

Χαρακτηριστικό της μεγάλης αγάπης που συνέδεε αυτούς τούς δυό συζύγους, είναι τού άκόλουθο περιστατικό: ο ένας μάντευε τις σκέψεις τού άλλου. Η Νόρμα Σήρερ μάλιστα είχε προαισθανθή τού θάνατο τού αγαπημένου της συζύγου. Μου παρεπονείτο ότι αισθάνονταν ένα άόρατο χέρι να της ξερρίζων τήν καρδιά. Συχνά δέ κυριευόταν από άνεξήγητες νευρικές κρίσεις. Τήν τελευταία μάλιστα νύχτα ή Νόρμα Σήρερ ζύπνησε παραξενεμένη. Είχε δη ότι ο σύζυγός της είχε έρθει κοντά της, είχε σκύψει από έπάνω της, και τήν είχε φιλήσει στο μέτωπο. Κατόπιν έφυγε χωρίς να της πη λέξι.

Ήταν ο άποχαιρεισμός της ψυχής του. Τήν άλλη μέρα, στις 11 ή ώρα ο Ίρβινγκ Θάλμπεργκ δέν ύπήρχε πειά. Ο «εύτυχισμένος άρρωστος» τού Χόλλυγουντ, νεκρός πειά, είχε στολισθή με λουλούδια από τήν Γκρέτα Γκάρμπο, τήν Μύρνα Λού, τήν Τζόαν Κράουφορντ κ' είχε κατεβή στο ύγρο σκοτάδι τού τάφου. Ώστόσο όλοι τόν ζήλευαν γιατί είχε μία γυναίκα, ή όποία ήξερε να τού κάνη εύτυχισμένη τή ζωή του και που τώρα θά κλαίη άπαρηγόρητα τή χαμένη αγάπη της. Κι' αν ήμουν άνδρας, μά τήν αλήθεια, θά ζήλευα τήν τύχη τού Ίρβινγκ Θάλμπεργκ και εύχαρίστως θά ήθελα να ήμουν στη θέση του. Γιατί δέν ύπάρχει πιό μεγάλη εύτυχία από τού να κλαίη μία ώμορφη γυναίκα όταν σε θυμάται.

ΛΟΥΠΙΕ ΒΕΛΕΖ

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

ρανό και ξαναγυρίζοντας μέσα τούς είπε:

— Κανένας φόβος δέν ύπάρχει να βρέξη.

Και κοιμηθήκαν όξω.

Κατά τά μεσάνυχτα τούς πιάνει μία βροχή, μά τί βροχή! Πώς πρόφτασαν και μπήκαν μέσα; Καλά που τούς άκουσε κι' ο μυλωνάς.

— "Άκουσε, τού είπαν οί σοφοί, στρώσε μας να κοιμηθούμε δω, αλλά στις 6 ακριβώς να μάς ξυπνήσης.

— "Εννοια σας.

Στις έξη τούς ξύπνησε...

Κυττάει τού ρολοί του και ο ρολογας: "Έξη ακριβώς.

— Βρέ για στάσου, είπαν άναμεταξύ τους, τί είναι τούτο δω: Σαράντα αυγά έφαγε και δέν έδηλητηριάστηκε. Μας είπ' πως θά βρέξη, έβρεξε. Χωρίς ναχη ρολόγι ξέρει τίς ώρες, σαν να τις έχη στην τσέπη του!

— Δέν μάς λές, τού λένε, πατριώτη, πως έφαγες σαράντα αυγά, χωρίς να πάθης τίποτα;

— Η κανάτα, τούς είπεν εκείνος, ξέρε.

— Τί ξέρει ή κανάτα;

— Νά, σέ κάθε αυγό που έτρωγα, έπινα και λίγο νερό και χώνευα, και έτσι δέν έπαθα τίποτα, δόξα ο Θεός.

— Καλά. Άλλά που ήξερες ότι θά βρέξη τά μεσάνυχτα;

— Γιατί τσιμπούσανε πολύ τού μεσημέρι ή μυίγες.

— Καλά κι' αυτό, αλλά πως μάς ξύπνησε ακριβώς στις 6; Μήπως έχεις ρολόγι;

— "Όχι. Αυτό δέν τ'όξερα εγώ, τ'όξερε δ... γαίδαρός μου.

— Τί σχέση έχει ο γαίδαρός σου με τίς ώρες;

— Και μεγάλη μάλιστα. Κάθε πρωί στις 6 τού θάνω τού «ταίνι» του. Και άμα έρθη ή ώρα, φωνάζει για να τόν ταίσω.

Τότε οί τρεις Ευρωπαίοι, οί «σ ο φ ο ι», γύρισαν και είπαν άναμεταξύ τους:

— Καλύτερα να φύγουμε και να πάμε σ' άλλα μέρη. Έδώ που όλος ο κόσμος είναι γιατροί, οί μυίγες άστρονόμοι και ρολογδες οί γαίδαροι, έμεις δέν βγάζουμε ψωμί...

Κι' εγύρισαν και φύγανε και πήγαν από εκεί που ήρθανε.

Έτσι γλύτωσε ή Μακεδονία, τότε, απ' αυτούς, αλλά σήμερα έχουν έλθει τόσο κατεργαράι!

Τόσοι κι' άλλοι τόόσοι... Άτελειώτοι!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.